

عنوان مقاله:

معناشناسی وجه الله در قرآن کریم از منظر آیت الله جوادی آملی

محل انتشار:

فصلنامه مشکوه، دوره 38، شماره 3 (سال: 1398)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

جواد صیدانلو - سطح ۳ حوزه علمیه، دانشجوی دکتری کلام امامیه، دانشگاه قرآن و حدیث قم

محمد کرمی نیا - دانشجوی کارشناسی ارشد فلسفه و کلام اسلامی، دانشگاه کاشان

خلاصه مقاله:

اصطلاح «وجه» در قرآن کریم در لایه‌های متعددی از معنا به کار رفته است که در بالاترین لایه آن به «الله» اِسناد داده شده است. درک صحیح از معنای «وجه الله»، همانند دیگر اسماء و صفات الهی، نقش بسزایی در ایجاد اعتقاد توحیدی صحیح نسبت به خداوند داشته، چهل نسبت به فهم آن باعث خطای در اعتقاد و آلوده شدن به شرک در باور و عمل خواهد شد، به گونه‌ای که برخی از مفسران با تکیه بر ظواهر و جمود بر الفاظ آیات، تفسیر مادی و جسمانی از وجه الله داشته‌اند. گروهی نیز در تفسیر این گونه آیات توقف کرده و گروه دیگر آن را به ذات خداوند، صفات او، جهت و رضایت الهی و نیز به انبیا و حجت‌های الهی تأویل برده‌اند. این مقاله با روش توصیفی - تحلیلی به معناشناسی وجه الله از منظر آیت الله جوادی آملی و بررسی ادله و شواهد این دیدگاه و وجوه امتیاز و اشتراک آن با دیگر نظریات می‌پردازد. از منظر ایشان، ذات خداوند من حیث هو ذات، مشهود و معروف احدی از مخلوقات نبوده تا آیه (فَأَيْنَمَا تُولُوا فَتَمَّ وَجْهُ اللَّهِ) بر آن دلالت کند و نیز توهم فنا و نابودی هم در آن مقام راه ندارد تا بخواهد مورد استثناء در (كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ) واقع شود. بنابراین، وجه الله به معنای صفات فعلی و ظهورات خداوند است که بالاترین مصادیق آن به وجود انبیا و معصومین؟ عه‌م؟ اختصاص می‌یابد.

کلمات کلیدی:

وجه، انبیا و معصومین، وجه الله، ظهورات خداوند، جوادی آملی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1124133>

